

TIJDROVEND Eerste honderd dagen voor Steinse wethouder Gina van Mulken nog intensiever dan ze had verwacht

Gina van Mulken (midden, achter kinderen) heeft als wethouder in Stein oog voor alle leeftijdsgroepen, maar draagt met name de jeugd en jongeren een warm hart toe.

foto Ermino Armino

Halve baan, fulltime job

Ze is een avondmens. „Altijd al geweest.” Maar sinds Gina van Mulken honderd dagen geleden aantrad als wethouder in Stein, is de fut er na half tien 's avonds vaak al uit. „Dan plof ik neer op de bank en ben tot bijna niets meer in staat.”

door Frans Dreissen

Halve baan, fulltime job. „Mijn vrees is een beetje bewaarheid”, constateert Gina van Mulken (51, DOS). Werkweken van veertig, vijftig uur zijn voor de officieel halve fte'er geen zeldzaamheid. Nee, de in de zorg opgegroeide politica heeft absoluut niks tegen hard werken. „Ik had me al bedacht dat

het een intensieve klus zou zijn. Ik heb er ook superlang over nagedacht, voordat ik ja heb gezegd. Alleen is het dan nog net een graadje intensiever dan ik had verwacht.” Tijdrovend, ja. Aan de andere kant is het misschien de mooiste hondenbaan die er is. „Inhoudelijk in elk geval”, geeft Van Mulken aan. „Jeugd, onderwijs, cultuur en toerisme, dat is een portefeuille die mij op het lijf is geschreven”, zegt de oud-voorzitter van het Jongencentrum Stein. Daarnaast is er de *drive*. De ambitie om zaken op de rails te zetten, vlot te trekken of te veranderen. Een kwestie van soms lange adem, weet ze inmiddels. „Ik ben acht jaar raadslid geweest. Dan vind je al gauw dat het heel lang duurt voordat iets wordt gerealiseerd. Nu ik aan de andere kant van de tafel zit, ben ik erachter dat er eerst wel heel veel regeltes en procedures netjes gevolgd moeten worden.” Een nieuw, deels onervaren college, nieuwe verhoudingen. Het samenspel verloopt volgens Gina van Mul-

ken voortreffelijk. CMB-collega Eef Janissen noemt haar al liefkozend 'mien schatje'. Van Mulken lacht. Om de goede onderlinge sfeer te onderstrepen, noemt zij de twee oudgedienden Janissen en Coumans op haar beurt Statler en Waldorf, gelijk de twee bedaagde personages uit *The Muppet Show*. „Nee echt, de omgang

‘Lang nagedacht voordat ik ja zei tegen deze baan’

in het college is mij het meest meegevallen. De bereidwilligheid ook van ambtenaren om mij te helpen.” De eerste honderd dagen zijn vooral benut om dossierkennis op te doen. Zodat ze aan de vergadertafel op gelijke hoogte staat met mensen die al lang heel diep in de materie zitten. Onderhand is ze goed ingelezen en staat ze haar mannetje. Alhoewel... „Vrouwen denken anders, vertonen

minder haantjesgedrag, zijn minder competitief. Mannen slaan nog wel eens met hun vuist op tafel. Vrouwen zijn bedachtzamer, meer recht-toe recht-aan.” Een voor- of nadeel? „Er is in elk geval een goede balans in het college”, zegt ze diplomatiek. De eerste honderd dagen waren dan wellicht de meest intensieve, het echte werk gaat nu pas beginnen. „De raad heeft in het begin nog zoiets van: hij of zij zit er pas. Maar hoe langer je er zit, hoe meer de raad van je verwacht. En terecht”, bereidt ze zich voor op hetere vuren. Een zaak waar ze de komende jaren hard aan wil trekken is het bevorderen van samenwerking tussen partners in zorg en onderwijs. „Ik zie veel geldstromen, allerlei trajecten die elkaar deels overlappen.” Van Mulken pleit voor 'ontschotting'. „Wanneer men over schuttingen heen durft te kijken, kunnen zaken wellicht nog efficiënter en effectiever worden geregeld.” Ook de demografische ontwikkeling in Zuid-Limburg vergt volgens Van

Mulken alle aandacht en uitgesproken keuzes. „We vinden leefbaarheid in de kernen heel belangrijk. Maar zaken komen straks in een geheel ander perspectief. We zullen de term 'kern' misschien opnieuw moeten definiëren. De discussie over het thema krimp kan niet vroeg genoeg gevoerd worden. Maar dan wel in nauw overleg met onze burgers.” De vakantie lonkt. Drie weken vrij. Niet heus. Dossiers gaan mee naar huis. Benieuwd is ze al naar de berg post en mails die na de vakantie op haar wacht. Ze heeft geen kinderen. Dat scheelt. Toch hecht ze veel waarde aan haar sociaal leven. „Familie, vrienden. Mijn grootste angst was dat ik als wethouder niet meer die tijd daarin kan investeren die ik wil.” De eerste honderd dagen vielen licht tegen. En nu de meeste dossiers zijn gelezen, ontstaat wellicht wat meer licht en tijd ook voor het avondmens Gina van Mulken. „Aan de andere kant: ik heb ervoor gekozen. Heb absoluut geen spijt. Het blijft een geweldige uitdaging.”